

SELSKÁ SVATBA V OKOLÍ DOMAŽLICKÉM

SVATEBNÍ SMLOUVA

KDYŽ JDOU RODIČE DO VÝMLUVY A ODEVZDAJÍ synu statek aneb když mu statek koupí, musí sobě hledat bohatou nevěstu; při čemž se na srdce velký ohled nebere. Musil by to být rázný chlapík a k tomu hodně zamilovaný, aby se na jmění neohlížel a děvče bez pomoci do statku si přivedl. Nemá-li žádnou pohotově, přehlídnou se všechny selské dcery ve vesnici a v okolí, a která by se tak nejlépe pro chlapce hodila, tam se pod rukou stane poptávka. Není-li holčina strana proti tomu, vezme ženichův táta některého kmotra za svědka a jde s ním na smlouvu. Holčiny rodiče mají též své svědky a tak začnou, sedíce za stolem, ve jménu Páně o štěstí svých dětí smlouvat, kdo dá víc. – Táta ženichův řekne: „Já dám Jiříkovi statek, tolik polí, tolik luk, dobytek a nářadí, co dáte vy Káci?“

„My jí dáme šest aneb více tisíc, tolik a tolik obilí a nábytku, k tomu ještě dobytek.“

„Co přidáte?“

„Nerádi bychom čeho přidali.“

„No, ještě krávu?“

Přidají-li rodiče Káčiny krávu aneb co druhá strana žádá, potřepají si vespolek ruce a smlouva je hotova; nepřidají-li, není z toho nic a jde se dál. Zdali se Jiřík Káci a Káča Jiříkovi líbí, po tom se nikdo neptá a také při smlouvě ani jeden ani druhý nebývá. Teprv když je všecko ustanoveno a svatební den určen, začne Jiřík k nevěstě chodit. Nato jsou třikrát oznámeni a den před svatbou víje se věneček a vážou se na klobouky kytice, při čemž mladá chasa zpívá a tancuje do noci.

O půl deváté zrána přišla jsem do vsi; pozvána jsouc s ženichovy strany, musela jsem jít do jeho statku. Hosti byli již pohromadě a ženich přistrojen. Měl žluté koženky, modrou vestu, černý šátek na krku, vysoké boty a modrý dlouhý kabát, na límci strakatě vyšíváný. Na klobouku měl celý strom rozmarýny, na němž od stopky až k vršku půlloktové konečky pentle všech barev navázány byly. Družba byl též tak přistrojen. – Na některých svatbách mají řečníka (plampače), ale toho zde nebylo. Za chvíli přišel dudák a všickni zasedli k stolům. Sotva se to stalo, nahnalo se do sednice hrůza dětí, stavíce se okolo kamen; to jmenují *číhačky*. Nejdříve přinesli na stůl pivní a hovězí polívku, potom hovězí maso s křenem a jelita. Když jsem ty ukrutné vrchovaté mísy spatřila, pomyslíla jsem si: *Není možná, aby to ti lidé snědli.* Nevědělať jsem, že se z toho celé hejno vesnických výrostků nakrmí. Každý si vzal hodný kus pro sebe a ještě kus pro *číhačky*. Žádné dítě, žádný žebrák neodešel ze statku, aby se byl nenajedl, a byť by ho tam i živá duše neznala. To se mi líbilo a vzpomněla jsem si na skvostné tabule boháčů, od kterých častokráte sotva jaký drobeček nuznému odpadne. Já seděla ještě s dvěma opodál a snídala kávu a *neomítky* – svatební koláče. Po snídání se děti trochu rozutíkaly, se stoly se sklidilo; ženichova matka sedla na lavici a vedle ní místo zemřelého otce ženichova jeho poručník. Ženich klekl nejdříve před matkou, políbil jí nohy a ruce, padl jí okolo krku a s pláčem děkoval za mateřské vychování, prose spolu o svaté požehnání. To když obdržel, klekl před poručníka a učinil totéž. Potom šel k sestrám a bratrům, děkoval jim za všechno, co mu dobrého v svobodném stavu prokázali. Ti ho slzami polévající líbali a křížkem žehnali. Nato začal dudák hrát, vyšel ze dveří a ženich i družba i ostatní

hosti za ním. Když přišli za vrata, přistoupily dvě ženy k dudákově straně a začaly červenými šátky točit a zpívat.

*„Jak ty jsi, Jiříčku, z dobrého chování,
však budeš naříkat, až půjdeš od mámy,
od mámy, od mámy, od tvého tatička,
budou ti plakávat modré tvé očička.“*

S samým zpěvem přišli jsme až na dvůr, kde nevěsta jakožto sirotek u své sestry bydlela. Na dvoře i na náspi bylo čistě vyklizeno a dveře byly zavřeny. Postavili jsme se před ně a družba začal tlouci, s průvodem dud zpívaje:

*„Tluču, tluču, otevřete,
vy, pantáto, neslyšíte,
Jiříkovi těžké srdce nedělejte!“*

Tusedvěře otevřely a družička, držíc džbánec piva v ruce, hosti přivítala, a připivši si, podala ho družbovi; ten se napil a opět jí ho vrátil; tak to udělali po třikráte. Potom jsme šli do sednice, kdež byli s nevěstiny strany hosti a houdek (huslař). Ženich zůstal po straně stát a družka začala:

*„Jdi jen, družbo, do komory,
ona tam za dveřmi stojí,
bílým šátkem sobě
černé oči utírá;
vezmi ji jen za ručičku,
přiveď ty ji před mamičku,
aby jí to odpustila,
v čem ona ji rozhněvala.“*

Několik žen, družba a ženichův poručník, který byl svědkem, šli do srubu, kde nevěsta seděla. Srub byl vy-

bílen a kolem stál nevěstin nábytek v pěkném pořádku. Na levé straně lože s nebesy a do vrchu vystlanými poduškami; na pravé straně strakatými tulipány omalovaná alměř, za ní misník čili suden s čistým nádobím a na něm křížek s několika zrcadlovými obrázky. V koutě stály dřevěné nádoby, kolovrat a přeslice s vřetánkem. Kůžel na přeslici byl nabit lehkým lnem a za červenou haraskou bylo šest nových vřetánek zastrčených, na každé špici bylo červené jablko. V čele srubu stály tři strakatě omalované truhly; v jedné bylo narovnáno plátno, povlaky, ubrusy a těm podobné věci; v druhé sukně, zástěry, šněrovačky a kabátky; v třetí šátky, pleny, rukávce, fábory a čepce. Kdo chce, může si vše přehlídnout a *spočítat*. Zde drží selky na pěkný šat a každá jen trochu bohatá nevěsta má k svatbě nových dvanáct i více sukní a zástěr a třebaš osm bohatě vyšitých šněrovaček, což velmi mnoho stojí. Na židli u lože seděla nevěsta a plakala, až jí srdce usedalo. Když jsme přišli, vstala, podala nám každému ruku, pak sedla a znova naříkala: „Má zlatá mamičko, můj zlatý tatíčku, že vy tu nejste a mne nevidíte!“ Přitom jí tekly slze z černých očí po buclatých tvářích jako bohatý hrách. Nevěsta mívala jindy k oddavkám smuteční šat a též droužka musila být tak přistrojena, ale nyní s toho sešlo a ony mají svůj obyčejný šat s tou výmínkou, že nesmí mít droužka kabátek, a kdyby mrzlo, až by země svítila. Nevěsta má vlasy do žíhonů sčesané a s čela dozadu na způsob diadému věnec z dělaných kytek, na nichž není ani pozlátka ani fáborů šetřeno; na krku bílý šátek, pak bílou zástěru, černou sukni a černý soukenný kabátek, okolo límce a u rukou kunou lemovaný; červené punčochy a střevíce s černými mašlemi, na špalíčkách kované, ale ne zpředu. Svatební střevíc musí být nevyhnutelně zpředu holý.

Chvilku ji nechal družba ještě poplakat, potom ji vzal pod ruku a vedl do sednice. Ženy začaly:

*„Jak z mojí komory vyjdu,
svobodná sem víc nepřijdu,“ atd.*

Tak jak dříve ženich, klekla nyní i nevěsta před svou sestrou a poručníkem a prosila o požehnání. Potom ji vzal družba pod jednu, droužka pod druhou rukou a šli ze dveří zpívající:

*„Jak ty, děvčátko z dobrého chování,
však budeš naříkat, až půjdeš od mámy,
od mámy, od mámy, od tvého tatička,
budou ti plakávat modré tvé očička.“*

Když jsme se brali ze dvora, šel houdek s dudákem napřed, nevěsta za ním a vzadu ženich sám a sám. Jeden muž nesl živou slepici, druhý na tříšce nastrčený neomitek a družička kytku a červený šátek. To jsou dary panu páterovi. Tak jsme se dostali při zpěvu a veselém hovoru do Střemnic, kamž Chrastavice do kolatury patří. Při oddávání stála družička i družba za nevěstou a ženichem, a jakmile pan páter s ceremonií hotov byl, popadl družba ženichův věneček a schoval si ho. Majít oni způsob takový: když si droužka přispíší a věneček popadne, musí jí ho družba vyplatit, vezme-li družba, musí mu ho droužka vyplácet, a sice v neděli po svatbě ve městě. To se jmenuje „věneček propíjet“. Po oddavkách uvedl pan páter nevěstu v před-síni za ženu, totiž tak jako šestinedělku, což prý zde jest ve zvyku. Když bylo po všem, šli mladí zasnoubenci se svědky k zápisu a my se postavili u kříže před kostelem, dudák a houdek začali hrát, tři ženy se okolo nich postavily, začaly šátky točit, s jedné strany na druhou se houpat a zpívat:

*Ten střemnický pan farář pěkně káže,
rozdává obrázky, ruce váže:*

*já na to kázání také půjdu,
o jeden obrázek žádat budu.*

*Střemnický pan farář milostivý,
on mi dal obrázek, ten byl živý.
Kam já ho, přesmutná, kam já ho dám,
dám-li ho do knížek, nevejde tam;*

*dám já ho do lože, lehnu k němu,
on mi dá hubičku a já jemu.*

Celá vesnice byla vzhůru a všickni se dívali na českou svatbu, neboť jsou tam již Němci a jich veselky nikdy tak hlučné nebývají.

Když přišel ženich s ostatními nazpátek, vrátili jsme se zpívající domů. Ve vesnici šli jsme rovnou cestou do hospody. Za chvíli přinesli „vandrovní koláč“, rozkrájeli ho a mezi hosty i rozdali. Potom začal dudák zamilované kolečko dle nápěvu: „Vosy, vosy, sršáni“, a ženich s nevěstou, družba s droužkou i všichni ostatní začali se točit jako vřetánka. Ženské, když trochu potančily, šly se domů přestrojit; ostatní ženy zůstaly v těch šatech až do rána, ale nevěsta, ta se skoro každou hodinu do jiných šatů převlékala.

Hosté, kteří netančí, posadí se za stoly, diváci okolo kamen, aby měli tanečníci volné místo. Dudák a houdek, tito miláčkové jak starých tak mladých, sedí na okně. Tu přijde některý sedlák, vezme sklenici s pivem, postaví se před dudáka, začne to neb ono zpívat, v kole začnou tancovat, a kteří netancují, postaví se k zpěváku. V zápalu popadne hoch tu neb onu holku okolo krku a ona musí s ním zpívat a pít. Žárlivosti neznají zde snad ani podle jména!

Dudáka popsat není možná, k tomu by patřil Hogartův štětec, a kdož ví, zdali by ho i ten vylíčil? On srostl s du-

dami v jedno tělo. Jaký tón z dud zavřískne, takový výraz dostane jeho tvář. Takt si dává nohou a hlavou, a kdyby trvala svatba nebo posvícení celý týden, co také bývá, dudákovo oko je vždy bystré, jeho noha vždy čerstvá! Zamilovaného srdce také není a nesmí být, sice by se padesátkrát za noc zbláznil. Není to snadná věc, sedět v kole tak květoucích tváří, hledět na ty kulaté hlavy, jak se s jedné strany na druhou houpají, a dívat se do těch planoucích očí, jak se jim brzy jasně svítí, brzy temní, je-li píseň buď radostná neb žalostná. Ale dudákovi neučarují! Pozorovala jsem jednu mladou ženu, která se založenýma rukama s takovou nadšeností jednotvárný nápěv dudácký poslouchala, s jakovou snad nikdo tu nejzdařilejší operu poslouchati nemůže. „Paní! vete,“ pravila ke mně, když dovřískly, „vete, že to je přece jen ta nejkrásnější muzika!“ Takovou důmínku vymlouvat byla by marná věc! –

Chce-li kdo vidět pravou radost, ať se přijde podívat na selské posvícení neb na selskou svatbu. Kdyby byl sedlák břemenem stísněn, až by se pod ním k zemi skláněl, v tu chvíli vše odhodí, zapomene na všechny trampoty a žije jen v radosti. Kdyby mu stála smrt za patami, on by se po ní neohlížel a v bujném kolečku třeba do náručí se jí zatočil. Je to statný a pěkný ráz lidí zde, smědých podlouhlých tváří, ohnivých očí a černých vlasů. Obzvláště hezky to sluší těm, kteří posud dlouhé vlasy nosí.

K večeru jsme šli z hospody k obědu. Ženich kráčí se svými hostmi a s dudákem do svého statku a nevěsta se svou stranou a s houdkem také do svého. K obědu mají opět hovězí maso, pečeně a jelita, jich zamilované jídlo. Po obědě se zpívá, rozpráví, a když se číhačky rozběhnou, zatancuje se jedno kolečko. K deváté hodině se „*zavádí nevěsta*“ a ženich se odebere se svými hostmi do jejího bytu. Když jsme tam přišli, byla sednice lidem natlačena; mužští zůstali stát a my ženy zasedly jsme ke stolu, okolo

něhož několik žen, nevěsta a droužka již seděly. Dudák se připojil k svému druhu a oba se postavili k nám. Najednou ženy vstaly, upnuly zraky své na hudebníky a začaly zpívat:

*„Kde jsou mé zlaté rodiče, kteří mne chovali,
aby mně naposled požehnání dali.*

*Kde je má matička, která mě chovala,
aby mně naposled požehnání dala.*

*Kde je můj tatíček, který mne vychoval,
aby mně naposled požehnáníčko dal.*

*Požehnání dali, mne vyprovodili
mé zlaté rodiče, kteří mne chovali.*

*Až půjdeš ze dveří, vezmi za vorbičku,
opatrň vás Pánbůh, můj zlatý tatíčku!*

*Když půjdeš ze dveří, tak dej pozdravení:
Uchovej vás Pánbůh, všecky mé přátely!“*

Poté zpívaly dvě smutné, které srdce ubohé, osiřelé nevěsty hluboce dojaly; plakala až hrůza. „Dorlo,“ povídala jsem vedle mne stojící ženě, „přestaňte zpívat, vždyť nevěstě srdce div nepukne.“ „I to nic nedělá, paní, to musí být,“ byla naivní odpověď. Najednou vpadly do veselejšího nápěvu, obrátily se, kde ženich stál, a začaly tuto:

*„Strakaté peřiny na bidle visí,
starej se, Jiříčku, o koně lisí.*

*Já se již postaral o celý vůz,
pojd', sedni, Kačenko! pojedem juž.*

*Já nechci, nepůjdu, koně se plaší,
já bych si vytloukla své modré oči.*

*Já nechci, nepůjdu, ani nesednu,
já ještě u mámy trochu zůstanu.*

*Já nechci, nepůjdu, až zejtra ráno,
opatrěj vás Pánbůh, má zlatá mámo!“*

Po zpěvu vzaly nevěstu pod paží a vedly ji ze dveří. Tu přiskočil družba, chytl nevěstu za nohu a vyzul jí střevíc. Chtěj neb nechťej musela mu ho dát. Na náspi stálo šest zapřažených vozů; na koních seděli pacholci a na každém vozu u naloženého nářadí jedna selka. Když to jde přes pole, sedne nevěsta také na vůz, ale to bylo jen na druhý konec vesnice, šla pěšky. Než odjeli, zazpívala droužka:

*„Z domu se loučila se všemi děvčaty
i také na záspi s pacholaty.*

*Děkuju vám, vy chrastavští chlupci,
kteří jste brávali Kačenku k tanci.*

*Brávávali jste, již nebudete,
kterak vy na ni zapomenete.*

*Zapomenete-li, já budu plakat,
kdopak bude za ní cestičku šlapat?“*

Potom práskli pacholci do bujných koní, vyjeli ze vrat a svatebníci za vozem zpívali:

*„Nepojedem dále, jen přes vršek,
vezeme Konopom plný vůz podušek.*

*Dej si dobrý pozor, kudy tě vezou,
ať domů trefíš, až tě vyženou,*

*až tě budou mlátit, až tě budou bít,
abys věděla, kudy ty máš jít.*

*Otvírejte se, Konopoic vrata,
vezem vám nevěstu, od stříbra, zlata;*

*otvírejte se, Konopoic dvírcce,
vezem vám nevěstu, má nové střevíce.*

*Sundavejte se, všechny závory,
vezem vám nevěstu, samé fábory.*

*Poneste židličku, poneste nevěstě,
vezem vám nábytek, stojí on za dvě stě.*

*Poneste židličku, poneste k vozu,
ať si nám nevěsta nezvrátí nohu.*

*Slízej ty, nevěsto, slízej ty s vozu,
jdi ty se podívat do svého domu;*

*do svého domu, do své sednice,
jdi ty se podívat ke své mamičce.*

*Postavte alměř, ať se nezvrátí,
ať se nám nevěsta domů nevrátí.*

*Pojďte, mamičko, pojďte ji vítat,
bude vás Kačenka pěkně poslouchat.*

*Bude vás poslouchat, v pátek i v sobotu,
bude vám dělávat všecku robotu.*

*Pojďte ji vítat, všichni přátelé,
Kačenka je vaše, jinak nebude.“*

Mezitím jsme přišli až do ženichova dvoru, kde nás na prahu matka jeho očekávala. S pláčem jí padla nevěsta okolo krku a prosila: „Má zlatá mamičko, přijměte mne jako svou a neubližujte mně.“ Matka jí udělá kříž, a když ji i druzí přátelé uvítali, vedli ji do sednice. Tu se všechny ženy opět posadily za stůl. Venku skládali do vyčištěného srubu nábytek a chlapci dostali pít.

Nyní je *prodej nevěsty*. Družba přijde a praví: „Ženy, co chcete za nevěstu, já bych ji rád koupil.“

„Ó holečku, ta je drahá, kdož ví, máš-li tolik peněz?“

„A hle, chtěly byste ji draho prodat a není celá.“

„A což by chybělo, je celá a k tomu nová.“

„Tak ji ukažte!“

Ženy nechtí nevěstu ukázat, protože jí střevíc chybí, bez něhož musela jít přes celou vesnici. Tu vytáhne družba nevěstin střevíc a začne ženy pokoušet, že mají nevěstu o jednom střevíci, že ji nekoupí.

„Mlč, hubo pomlouvačná!“ zakřikne droužka, „my budeme mít nevěstu o jednom střevíci, kdož to kdy slýchal, tu vidíš, že má dva.“ Přitom postaví na stůl dva střevíce, které sama sobě svlekla.

„Kterak by to mohly být nevěstiny střevíce, vždyť jsou zpředu kované?“

Ženy musí mlčet a konečně mu dají, co za střevíc žádá.

Teď, když byla nevěsta celá, začal ji družba kupovat. Nej-
dříve chtěly na něm ženy „*kaši bez ohně vařenou*“. Družba se svědkem (který řečníkově místo zastával) běželi ven a přinesli talíř čistého medu. Ženy ho schovaly a posílaly

je pro všelikeré věci, jež ubozí po vsi sháněti museli; k posledu také pro *strom devatera ovoce*. Za chvíli přinesl družba malý stromek, plný světla, a postavil ho doprostřed stolu. Na špalíčku byl zastrčen smrkový vršek, na jehož větvích byly svíčky přilepeny a ovoce navázáno: jablka, hrušky, třešně, trnky, ořechy, šípek a rozinky; s jeřabinami na nitích navlečenými byl strom jako korálem okrášlen. Ženy počítaly ovoce, ale která se omýlila a na ně sáhla, ta dostala jalovcovým proutkem přes ruku. Když se podívaly, mrštil řečník proutkem do stromu a světla i ovoce rozlítly se po klínech. Nato musel přinést družba „*paní matčin koláč*“. Přinesl ho na zádech z nevěstiny alměře, v ubrusu svázaný. Je to bochník s loket délky a šířky, na způsob mazance upečený. Ten se rozkrájel na kusy, každý kus se pomazal „kaší bez ohně vařenou“ a pak se rozdaly mezi hosti. Po tom dělení se dává „nevěště *pomoc* aneb *na povíjan*“. Přinesou talíř, postaví ho před nevěstu, ženich sedne k ní a nyní skládají na talíř peníze a každý přeje mladým manželům štěstí a podá jim ruku.

Nevěsta vysype peníze do klína, droužka vstane a takto děkuje: „Vy, páni muzikanti, trochu posečkejte, já vás již dost dlouho poslouchám. Vy, pane řečníče! omluvte mne malou chvíli, ať učiním moje poděkování. Povídala paní matka s panem tatíkem, nevěsta i se svým milým ženichem, bude-li v tom Pánbůh štěstí přát, chce se vám vším dobrým odsloužiti. Těšte jeden druhého, malí, velcí, domácí i přespolní; – jestli já vás potěšit nemohu, ať vás potěší ta vaše nejmilejší, který ji nemá, ať si ji hledá, – kdekoliv ji najde. – Já bych si přála, abych dnes – v křišťalové sednici seděla za mramorovým stolečkem, – zázvorovou posteličkou s hřebíčkovými klínky. – Na tom stolečku císařskou žemličku, skleničku vínečka, – stříbrnou lžičku. Až já se vdávati budu, – vystrojím vám devět mís, na čtyřech málo, na páté nic, okna zacpám, – dveře zandám, sama s mým

milým – za kamny se schovám, to vám udělám, – nic vám nedám. Jestli jsem se vám v něčem podřekla – za zlé nemějte, v školách já nebyla, – těm věcem se neučila. Až já v školách budu, – něco více vědět budu anebo docela nic.

Oj, koník vráný, – na ostro kovaný, – vzhůru hlavu nese; když na něho moc naloží, – také někdy klesne; tak schopná dívčina nejsem, – abych se zalíbila všem. Páni muzikanti, hrajte, – až jen všecko řinčí, ať se mně žíly – pod koleny nekrčí; kde je pan družba, ať jdem tancovat – do kola!“

Vyhoupne se na stůl a zpívá:

*„Ještě si zadupám na tom bílém stole,
kde je můj družba, ať pro mne jde.“*

Družba jí podá ruku, ona mu sletí do náručí a tancuje s ním kolečko. Potom přijde družba k ženám a řekne:

„Již jsem vám všecko udělal, co jste chtěly, nevěsta je má.“

„My ti ji dáme, ona je však těžká, stůl by se pod ní zlomil, vystav jí stříbrný most o čtyrech sloupech.“

Družba vysázel po stole čtyry řady peněz, nevěsta vstala a šla po nich k němu, zatancovala s ním jakož i s ženichem kolečko a ženy ji opět mezi sebe vzaly, vedouce ji k „čepení“ do srubu. Při tom nesmí být žádný mužský. Nevěsta si sedla na podnožku, ženy pily rosolku, jedna jí sundávala věnec a droužka zpívala:

*„Kačenko, Kačenko, dívče milý,
nedej sobě bourat tvé čepení,
jestli si čepení bourat dáš,
ty na mne vzpomeneš, uhlídáš.“*

*Sundej ty, Jiříčku, sundej věnec,
a vždyť ty nejsi žádný mládenec,*

*Káča pannou byla, pentle nosila,
ona je pro tebe sundat musela.“*

Zatím dá žena nevěstě černý čepec (ještě zachovaný od buláckého kroje) na hlavu a převlekne ji do jiných šatů. Takto ustrojenou vzaly ženy mezi sebe, přikryly ji plenou, zavolaly dudáka a družbu a šly s nimi do sednice zpívající:

*„My máme mladou ženušku,
my máme mladou ženu,
kdo ji chce viděti,
musí nám platiti,
nebo mu klobuk vezmú.“*

Ženich jim dá na rosolku a ony mu vloží do náručí mladou ženku, on ji obejmě a tancuje kolečko. Nato se všickni seberou a jdou opět do hospody, kde může dle své libosti pobýt. Já přála manželům „sladkou zlatou noc“, šla k rychtářce, lehla pod nebesa a spala, až mne hluk drůbeže vzbudil. Sotva jsem byla po snídání, již se přihnal dudák s mladou ženou a jejím mužem, družba se družkou a několika muži pro Bora, by s nimi chodil. Já se ptala, kam půjdou, a dostala za odpověď: že budou zvát na přátelský oběd k neděli, který dávají mladí manželé, a pak že budou chodit po vesnici s dudami. K večeru aneb již odpoledne shrne se všecko do hospody, kde se do rána tancuje. Některá svatba trvá celý týden, v neděli nato se propíjí věneček a zase trvá tanec až třeba do středy. Ubohý dudák! –

V písních při svatbách panuje vůbec velká rozmanitost, zde připojím jen ještě jednu, která, když má nevěsta jít z domu k ženichovi a je sirotek, zpívá se takto:

*Já jsem se všemi se rozloučila,
rodiče nikde jsem neviděla.*

*Kde pak je má zlatá mamička,
která mě má vyprovodit?*

*Ach! máma na hřbitově spí,
jak mě má vyprovodit.*

*Má zlatá upřímná mamičko!
copak tak tvrdě spíte?
co se vás navolám, že neslyšíte!*

*Co se vás navolám, naohlížím,
já vás, má mamičko, před nevidím.*

*Jakpak ji uhlídáš, když jí nemáš,
na hřbitově spí, ty jí nezvoláš.*

*Ještě se podívám po našem dvorečku,
jestli tam uhlídám zlatou mou mamičku.*

*Tvá máma tvrdě spí, na hřbitově je,
ona víc nevstane, tráva ji kryje.*